

Tanıdım

– AhmetÇELİK · 15 Ocak 2020

“Ne söyleyip ağlasın ölen biz olmayınca”
Cenazeler gezerken yâd yanında tanıdım
“Külek ambar içi boş ne etsin dolmayınca”
Bulgur pirinç yok iken toz aşında tanıdım.

Geldi gelecek deyip yerde olta atarak
Konu komşu herkese biraz caka satarak
Kızgınlığın zevkinden dostlarıma çatarak
Bir misafır beklerken yol taşında tanıdım.

Hayal rüya benzeri fikrimde neler sardım
İntihar düşünmeden o uçuruma vardım
Yaşamayı sevince korkunçtu önüm ardım
Kayalık bir mevkide yar başında tanıdım.

Karın soğukluğunda giymedim kazak aba
Mahalle ve köylümle aynı davrandı baba
Yaşlanınca anladım kendim içinmiş çaba
Hiddetten inip kalkan el kaşında tanıdım.

Hayat sanki karanlık görünmez kuyu dibi
Meydanda harp kazanan kürekli emmi bibi
Bir hemzemin geçitte tam tren çarpmış gibi
Merhametsiz kavgayı dört yaşında tanıdım.

15.01.2020

Ahmet Çelik